

Arrest

nr. 143 750 van 21 april 2015
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 91 117 van 8 november 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoeksters huidige vierde asielaanvraag, net als haar vorige drie, ten aanzien van Kazachstan werd afgewogen aangezien zij van voormeld land het staatsburgerschap bezit, wat blijkt uit de door haar overgelegde identiteitskaart. Verder wordt gesteld dat aangezien verzoekster de kern van haar actuele vrees kennelijk nog steeds verbindt aan de

asielmotieven van haar eerste asielaanvraag, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich ertoe kan beperken om in haar geval de door haar aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, waarbij niet wordt voorbijgegaan aan de elementen die zij naar voor bracht in het kader van haar tweede en derde asielaanvraag. De commissaris-generaal merkt vervolgens op dat verzoekster met haar verklaringen bevestigt dat zij zich voor haar huidige vierde asielaanvraag baseert op de problemen in Kazachstan die zij reeds aanhaalde bij haar eerste asielaanvraag -die, zo luidt de beslissing, werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien zij zich voor haar aanvraag beriep op problemen die een uitloper zouden geweest zijn van de problemen van haar man in de Russische Federatie, welke ongeloofwaardig werden bevonden, een beoordeling die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen- én op de nieuwe elementen waarop haar man, S.K., zich beroept voor zijn vierde asielaanvraag, en dat verzoekster verder verklaart geen nieuwe elementen aan te brengen wat haar persoonlijke situatie betreft. Aangezien in hoofde van verzoeksters echtgenoot geen gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kon worden vastgesteld, kan verzoekster evenmin in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, aldus de commissaris-generaal die vervolgens de motivering herneemt en citeert van de beslissing die hij in hoofde van verzoeksters echtgenoot in het kader van diens vierde asielaanvraag nam. In die beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeksters echtgenoot genomen wordt vastgesteld dat deze in het kader van zijn huidige vierde asielaanvraag -welke hij grotendeels op dezelfde motieven steunt als die aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag- de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige aanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Betreffende het door verzoeksters echtgenoot aangebrachte medisch attest van psychiater R. wordt vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat dat verzoeksters echtgenoot specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Zijn medische problemen kunnen, aldus de commissaris-generaal, bijgevolg niet weerhouden worden voor het verschonen of opheffen van de weerhouden tegenstrijdigheden doorheen zijn opeenvolgende verklaringen. Met betrekking tot het neergelegde medisch attest aangaande verzoeksters echtgenoot zijn hospitalisatie wordt opgemerkt dat niet betwist wordt dat hij fysieke letsels aan schedel en arm opliep in zijn herkomstregio, doch uit het attest niet kan afgeleid worden in welke omstandigheden hij deze opliep. Wat betreft het werkattest wordt vastgesteld dat dit de toenmalige tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot bij de politie in Grozny bevestigt, maar dat het attest niet bevestigt dat hij deel zou hebben uitgemaakt van een speciale eenheid die instond voor het bevrijden van ontvoerde personen, aangezien het attest enkel stelt dat hij er gewerkt heeft als hoofd van de lichamelijke opvoeding. Betreffende de ontvoering van verzoeksters echtgenoot zijn dochter uit een vorig huwelijk wordt vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot geen concrete elementen aanbrengt die erop wijzen dat er een causaal verband bestaat tussen zijn problemen en de eventuele verdwijning of zelfs ontvoering van zijn dochter. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot blijk geeft van een weinig doorleefde interesse in verband met de verdwijning van die dochter. Aangaande het in dit verband neergelegde document van het Rode Kruis wordt opgemerkt dat het merkwaardig is dat het dateert van januari 2013, in casu geruime tijd nadat verzoeksters echtgenoot in België is aangekomen. Het document d.d. 26 februari 2012 attesteert volgens de commissaris-generaal enkel dat de dochter uit het vorig huwelijk van verzoeksters echtgenoot het huis heeft verlaten, wat uiteraard niet hetzelfde is als een ontvoering. De klacht vanwege de ex-vrouw van verzoeksters echtgenoot aangaande de dochter is, zo luidt de bestreden beslissing, een weergave van haar klacht, doch hieruit kan evenmin zonder meer een begin van bewijs van een ontvoering worden gezien. Met betrekking tot verzoeksters echtgenoot zijn activiteiten als heler wordt gesteld dat aangezien hij de ernst van dit opgeworpen motief alsook de omvang van zijn activiteit als heler zelf zeer zwak afzwakt of nuanceert, en hij geen indicaties heeft voor een reëel risico, dit motief niet kan weerhouden worden om hem op deze basis alsnog internationale bescherming te bieden. Voorts wijst de commissaris-generaal op een aantal bijkomende elementen van ongeloofwaardigheid die de aannemelijkheid van het relaas van verzoeksters echtgenoot met betrekking tot zijn werk bij de MVD en de incidenten die hieruit voortvloeiden verder ondermijnen. Zo wordt het weinig plausibel geacht dat verzoeksters echtgenoot louter omwille van zijn werk bij een anti-kidnapping eenheid tussen 1996 en 1998, na respectievelijk 4 en 8 jaar, nog zou zijn ontvoerd en ernstig mishandeld. Daarnaast wordt gewezen op een manifeste tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeksters echtgenoot aangaande de duur van zijn vasthouding tijdens zijn tweede ontvoering. Verder is het, zo stelt de commissaris-generaal, opvallend dat verzoeksters echtgenoot recent vernam dat zijn

neef nieuws had en dat hij het risico loopt gedood te worden in geval van terugkeer, maar dat hij anderzijds niet kan zeggen op welke basis zijn neef dit heeft gezegd en hij hier ook niet verder naar heeft gevraagd. Met betrekking tot de aangebrachte stukken die de identiteit en nationaliteit van verzoeksters echtgenote, diens echtgenote -thans verzoekster- en dochter D. bevestigen, wordt erop gewezen dat deze gegevens niet worden betwist. Omtrent de bijgebrachte verklaring van een familielid wordt geoordeeld dat een dergelijk document, dat klaarblijkelijk werd aangebracht ter verschoning van een tegenstrijdigheid, niet kan beschouwd worden als een objectieve en betrouwbare bron. Tot slot wordt in de beslissing ten aanzien van verzoeksters echtgenoot genomen geoordeeld dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen -zoals o.a. de opmerkelijke en eigenaardige stelling dat "Uw Raad immers niet gebonden is aan de motieven die de RVV heeft ontwikkeld"-, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

In zoverre verzoekster laat gelden dat zij duidelijk eigen en onderscheiden problemen heeft gekend en zij in dit verband verwijst naar de problemen, en de documenten die zij ter ondersteuning daarvan, eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag aanhaalde, wijst de Raad erop dat aan het door haar in het kader van haar eerste asielaanvraag uiteengezette relaas geen geloof kan worden gehecht, zo werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 91 117 van 8 november 2012 dat gezag van gewijsde geniet.

Verzoekster oppert zeer algemeen in haar verzoekschrift dat zij niet alleen asiel heeft aangevraagd omwille van de activiteiten van haar echtgenoot, maar ook omdat zij tot een minderheidsgroep behoort, doch zij licht niet in het minst toe tot welke minderheidsgroep zij zou behoren en in welke zin zij daardoor een risico op vervolging of op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou lopen. In verband met deze algemene bewering van verzoekster, die zij eerder al in haar verzoekschrift bij de Raad aanhaalde in het kader van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake haar eerste asielaanvraag, werd eerder bij 's Raads arrest nr. 91 117 van 8 november 2012 als volgt (vast)gesteld: "De Raad stelt ook vast dat verzoeksters uitleg omtrent haar behoren tot een minderheidsgroep en haar stelling dat door de commissaris-generaal "niet werd gekeken naar het feit dat zij wordt vervolgd omdat zij behoort tot een bepaalde groep en zij als alleenstaande vrouw als minderwaardig wordt behandeld" geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoekster maakte immers op geen enkel moment melding van het feit dat zij tot een bepaalde minderheidsgroep zou behoren en daardoor een groter risico lopen om vervolgd te worden. Gevraagd of zij alle problemen verteld had die aanleiding hadden gegeven voor haar vertrek uit haar land van herkomst, antwoordde zij bovendien affirmatief (zie het verhoorverslag, p. 15)."

Verzoekster oppert thans dat een asielaanvraag persoonlijk is en dan ook ten onrechte in de bestreden beslissing integraal de beslissing van haar echtgenoot wordt overgenomen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag aangaf dat zij zich voor onderhavige asielaanvraag baseert op de problemen in Kazachstan die zij reeds aanhaalde bij haar eerste asielaanvraag, een relaas dat, zo weze herhaald en benadrukt, bij 's Raads arrest nr. 91 117 van 8 november 2012 ongeloofwaardig werd bevonden, én daarnaast op de nieuwe elementen waarop haar man, S.K., zich beroept voor diens vierde asielaanvraag. Verzoekster gaf daarnaast aan zelf geen nieuwe elementen aan te brengen wat haar persoonlijke situatie betreft. Op de vraag van de commissaris-generaal wat de nieuwe elementen zijn voor haar huidige aanvraag, antwoordde zij als volgt: "Ikzelf heb eigenlijk niks nieuws, mijn man wel" (gehoorverslag 5 maart 2014, p. 2). In het licht van dit gegeven/die verklaringen wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht verwezen naar hetgeen door het Commissariaat-generaal in het kader van verzoeksters echtgenoot en de door hem aangehaalde (nieuwe) elementen werd geoordeeld.

Verzoekster beperkt zich tot voorgaande en veelal theoretische kritiek, doch zij onderneemt geen (ernstige) poging om de verschillende pertinente motieven uit de bestreden beslissing, en deze uit de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot en geciteerd in de bestreden beslissing ten aanzien van haar genomen, te ontkrachten of te weerleggen. Dergelijk algemeen en niet of weinig ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging

in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat er veel te veel aandacht is besteed aan de problemen van haar man bij het beoordelen van haar asielaanvraag en dat er ten onrechte geen of weinig rekening is gehouden met haar problemen, zoals deze gestaafd worden door het medisch attest. Verzoekende partij beklemtoont dat de problemen gestart zijn in Tsjetsjenië en deze verder gezet werden in Kazachstan en dat zij dit in haar verzoekschrift wel duidelijk heeft uiteengezet. Verzoekende partij betwist voorts dat zij geen nieuwe elementen zou hebben aangebracht in haar vierde asielaanvraag en preciseert dat de letsels van haar echtgenoot worden aangetoond door het medisch attest en het attest van tewerkstelling toont dan weer zijn tewerkstelling bij de politie van Grozny aan. Verzoekende partij stelt dat zij mishandeld werd door mannen en dat dit genoegzaam aangetoond is door haar medisch attest.

4.2. Waar verzoekende partij voorhoudt dat er te veel aandacht is besteed aan de problemen van haar man bij het beoordelen van haar asielaanvraag en dat er ten onrechte geen of weinig rekening is gehouden met haar problemen, wijst de Raad er op dat verzoekende partij zelf aangaf geen eigen nieuwe elementen aan te brengen wat haar persoonlijke situatie betreft. Op de vraag van de commissaris-generaal wat de nieuwe elementen zijn voor haar huidige aanvraag, antwoordde zij als volgt: *"Ikzelf heb eigenlijk niks nieuws, mijn man wel"* (gehoorverslag 5 maart 2014, p. 2). In het licht van

dit gegeven/die verklaringen wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht verwezen naar hetgeen door het Commissariaat-generaal in het kader van haar echtgenoot en de door hem aangehaalde (nieuwe) elementen werd geoordeeld.

In zoverre verzoekster volhardt dat door haar aangevoerde problemen gestaafd worden door het medisch attest dat zij heeft bijgebracht, stelt de Raad vast dat dit medisch attest waarvan sprake reeds besproken werd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Zo oordeelde de Raad hieromtrent in zijn arrest nr. 91 117 van 8 november 2012 het volgende: *“Verzoekster voert aan dat het medisch attest bepaalt dat de mensonterende behandeling in de nacht van 31 augustus 2011 het gevolg was van de handelingen van twee onbekende Tsjetsjeense mannen. De Raad stelt vast dat verzoekster met dit verweer er geenszins in slaagt de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent afdoende te weerleggen: “Het Kazachs medisch attest dd. 9 september 2011 bevat informatie betreffende uw gezondheidstoestand en de resultaten van de onderzoeken uitgevoerd in de periode dat u in september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen. Echter, de gegeven oorzaak van de door u opgelopen verwondingen kan enkel geschied zijn op basis van uw verklaringen en kan niet objectief vastgesteld worden door de arts. Bijgevolg kan dit medisch attest geenszins de door u verklaarde problemen aantonen.” De Raad neemt deze motivering over.”*

Voor het overige beperkt verzoekende partij zich louter tot het opsommen van de door haar echtgenoot neergelegde documenten, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS